

Александра Филиповић

ОРИОН ЗВЕЗДИЋ И ИЗВОР СНОВА

Илустровала Ђулија Ариоњи

— Laguna —

Copyright © 2026 Александра Филиповић

Copyright © овог издања 2026, ЛАГУНА

Мом оцу

САДРЖАЈ

Пролог	11
Прво поглавље: Чаробан и страшан дан.	13
Друго поглавље: Школа за змајеве	18
Треће поглавље: Откуд снови знају шта је немогуће?!	28
Четврто поглавље: Сасвим неугледан феникс	37
Пето поглавље: Снови и загорела врана.	42
Шесто поглавље: Строго чувана тајна	48
Седмо поглавље: У воденом парку.	54
Осмо поглавље: Евгеније Буђави и невиђени ужаси.	60
Девето поглавље: Јесте ли спремни да ризикujete све?	66
Десето поглавље: Да није бакута?!	71
Једанаесто поглавље: Печурке пуњене сањарима	78
Дванаесто поглавље: Чувари Кључа снова ...	85
Тринаесто поглавље: Имаш ли спреј против краба?	94
Четрнаесто поглавље: Извор снова.	100
Петнаесто поглавље: Нема нам спаса!	106
Шеснаесто поглавље: Снага која мења свет .	110

ЗЕМЉА СНЕВЕНИЈА

Фабрика за
производњу
светлости
„Светлосница“

Пламтећи
док

Пламена река

Вила
Искрица

Кварт
змајева

Храстичарница

ЗМАЈОГРАД

Школа за змајеве

Градски трг

Смарагдна
шума

Пут за
Једнорогвил

Крилати мост

Вилин мост

Лебдећи вилински
станови

Змајопошта

Мочваре
очаја

Вилопоље

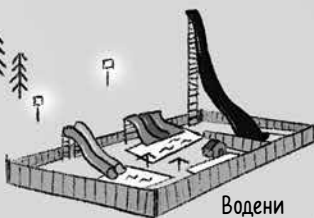

Цветалиште

Окамењена
долина

Водени
парк

Летећа
пијаца

Патуљачке
јаме

ОРИОН ЗВЕЗДИЋ

Змајорог
Пола змај, а пола
једнорог. Сања о томе
да полети.

ЛАКИ

Феникс
Каже да личи на
загорелу врану.

РОЗА

Орионова мама
Ради у Фабрици за
производњу светлости.

АНАСТАСИЈА

Змајица
Паметна и правична.

ГОСПОДИН СИРАКС

Учитељ
Муче га леђа, па их маже
машћу од смрдљука.

ЧУВАРИ КЉУЧА СНОВА

Тролови чамдије
Чувају нешто драгоцено,
али шкргућу зубима и
млате кога стигну.

ЕВГЕНИЈЕ БУЂАВИ

Вилин коњиц
Потиче из дуге лозе
спасилаца у Воденом парку.

КАРАТИСТИ

Крабе
Усавршиле су карате
захват мае гери и не
оклевају да га употребе.

ПРОЛОГ

– Тако ми **спљесканог нинџе**, ово су крабе каратисти! ИМАШ ЛИ СПРЕЈ ПРОТИВ КРАБА?!

То крештање било је све што је Орион Звездић чуо пре него што су га, у подземној пећини, целог прекриле велике црвене крабе. Претворио се у џиновско црвено котрљаво клупко.

Није могао ни да сања да ће му на крају главе доћи некакви црвенокожи каратисти с клештима. КАКО СЕ УОПШТЕ ДОВЕО У ОВУ НЕПРИЛИКУ?!

Све је почело оног дана када је пошао у ШКОЛУ ЗА ЗМАЈЕВЕ. Био је то чаробан и страшан дан.

Прво поглавље

ЧАРОБАН И СТРАШАН ДАН

– Орионе Звездићу, данас је важан дан! – мама Роза седе на кревет и помази уснулог сина по малим зеленоплавим крилима. У полусну, Орион кину. Из носа му излетеше зеленоплаве варнице. Отвори очи, па усхићено упита:

– Не, сине – сажалјиво га погледа мама, па се осмехну: – Брзо, иди до огледала.

Орион искочи из кревета и догега се до огледала.

– РОГ! ИЗРАСТАО МИ ЈЕ РОГ! – додирну мајушни рог који се златио насред чела.

У први мах се насмеши, али се убрзо покуњи. Загледа се у свој одраз у огледалу. Тај рошчић подсетио га је на тату и то му се допало. Па ипак, рог му се није свиђао због тога што прави змајеви немају рогове. Али он и није змај, макар не у потпуности. Орион Звездић је пола змај, а пола једнорог. Тачније, он је – ЗМАЈОРОГ! Мама му је змајица, а тата једнорог.

– Што си се снуждио, сине? – благо га упита мама.

– Мама, ја нисам ни једнорог ни змај – уздахну Орион Звездић. – У свему сам налик змајевима, осим што сада имам овај рошчић, и још горе – имам слаба крила која не служе ничему. А ти знаш да је летење све о чему одувек сањам.

– Знам, мили мој – мама га помилова по крилима. Свакога дана је гледала сина како чежњиво зури у небо изнад Змајограда и погледом прати суграђане. Небо изнад њиховог града увек је било пуно змајева.

– Летење је слобода – Орионов поглед, кроз отворен прозор, одлута некуд у даљину. – Ох, када бих могао да летим, имао бих слободу да се винем у бескрајно пространство и одем куда год ме крила однесу – уздахну. *А могао бих и да ђрелеџим чиџаву земљу Сневонију и ђоџражим џаџу* – ову последњу реченицу није изговорио да не би растужио маму.

Орион Звездић одмери крилца у огледалу, па се намршти. Брзо се окрену, да их више не гледа, али му тада поглед поново паде на новоизрасли рог. Чим га је спазио, заволео је тај рошчић, јер га је подсетио на тату. Па ипак, осећао је и да га презире, јер му је и тај рог – који није био ни онакав какав имају једнорози – показивао да он није као сви остали. Није имао рог као једнорози, нити права змајева крила. *Шџа је он уоџџе? Ко ме ђриџага? Да ли се исџовремено нешџо може и волеџи и мрзеџи?*, питао се Орион Звездић док се тог јутра гледао у огледалу.

Мама је наслућивала о чему размишља, па га помилова по челу: – Ти си посебан, Орионе Звездићу, запамти то.

Начин на који су се мамина лепа ружичаста крила пресијавала на сунцу увек би умирио

Ориона, али не и данас. Он уздахну и погледа у под.

– Хајде, разведри се! – узвикну Роза. – Данас је чаробан дан! Од тренутка када ти је израстао рог, више ништа неће бити исто.

– Тога се и бојим.

– Ускоро ћеш пронаћи пријатеље, да не будеш увек тако усамљен.

– Али и сама знаш да ми није лако да упознам нове другаре – уздахну Орион.

– Највредније плодове није лако убити – рече мама, па додаде: – Израсли рог значи само једно.

– ЗНАЧИ ДА ЈЕ ВРЕМЕ ДА ПОЛЕТИМ? – понада се змајорог.

– Значи да је време да кренеш у Школу за змајеве!

НАЈВРЕДНИЈЕ
ПЛОДОВЕ НИЈЕ
ЛАКО УБРАТИ.